Partidele Comuniste sunt în fruntea rezistenței popoarelor împotriva planurilor de expansiune și agresiune imperialistă

În situația internațională, în urma celui de al doilea război mondial și în perioada postbelică, s'au produs schimbări fundamentale.

Aceste schimbări se caracterizează prin noua repartiție a principalelor forțe politice care acționează pe arena mondială, prin schimbarea raporturilor între statele ieșite învingătoare în cel de al doilea război mondial și prin regruparea acestora.

Cât timp a durat războiul statele aliate în războiul împotriva Germaniei și Japoniei au mers împreună alcătuind un singur lagăr. Cu toate acestea, încă în timpul războiului, în lagărul aliaților exista o deosebire în ceeace privește definirea scopului războiului, căi și a sarcinilor organizării postbelice a lumii. Uniunea Sovietică și țările democratice au considerat că scoparile esențiale ale războiului sunt refacerea și întărirea ordinei democratice în Europa, lichidarea fascismului și prentâmpinarea posibilității unei noui agresiuni din partea Germaniei, stabilirea unei colaborări multilaterale și de lungă durată între popoarele Europei, U. S. A. și, în înțelegere cu ele, Anglia își puneau în război un alt scop — de a se debarasa de concurenți pe piețele de desfacere (Germania, Japonia) și de a-și statornici situația dominantă. Această deosebire în definirea scopurilor războiului și a problemelor organizării postbelice, a început să se adâncească în perioada de după război. S'au format două politici opuse: la un pol — politica U.R.S.S. și a țărilor democratice, care urmărește surparea imperialismului și întărirea democrației, la celălalt pol — politica U.S.A. și Angliei, care urmărește întărirea imperialismului și înăbușirea democrației. Întrucât U.R.S.S. și țările noii democrații au devenit o piedică în calea realizării planurilor imperialiste de luptă pentru dominație mondială și de zdrobire a mișcărilor democratice, a fost proclamată o cruciadă împotriva U.R.S.S. și a țărilor noii democrații, întărită și de amenințări cu un nou război din partea celor mai zeloși politicieni imperialiști din U.S.A. și Anglia.

Astfel s'au format două lagăre — lagărul imperialist și antidemocratic, care are ca scop principal instaurarea dominației mondiale a imperialismului american și zdrobirea democrației, și lagărul antiimperialist și democratic, care are ca scop principal surparea imperialismului, întărirea democrației și lichidarea resturilor fascismului.

(Din Declarația asupra Consfătuirii din Polonia a celor nouă Partide Comuniste)

Trei luptători pentru pace:

Maurice Thorez
Palmiro Togliatti
Mao-Tse-Dun

Născut dintr'o familie de mineri Thorez a început dela 12 ani munca istovitoare din minele dela Douger.

De tânăr intră în mișcarea muncitorească, este membru activ al partidului socialist din Martie

MAURICE THOREZ
Secretarul general
al Partidului Comunist Francez

1919 și militant sindicalist. Intră în Partidul Comunist după ruptura dela Tours. Munca și capacitatea sa de organizator îl fac imediat remarcat. Primește rând pe rând însărcinări importante în partid. În 1924 este ales membru în Comitetul Central al Partidului Comunist iar în 1925 intră în Biroul politic.

Membru în Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste și secretar general al Partidului Comunist Francez, Thorez denunță încă din 1933 manevrele reacțiunii franceze care sprijinea pe plan internațional venirea lui Hitler la putere, lovind pe plan intern în masele muncitoare din Franța. Thorez luptă neîncetat pentru unitatea clasei muncitoare franceze, condiție indispensabilă pentru a opri fascismul pe atunci în ascensiune. Pe această cale a luat ființă „Frontul Popular" în ciuda intrigilor și manevrelor socialistului de dreapta Leon Blum, lachcu azi ca și atunci al imperialismului.

În fruntea partidului său, Thorez a demascat politica capitulardă munchenezâ a guvernului francez.

În 1939 izbucnește războiul. Partidul Comunist este interzis de viitorii grepari ai Franței. Thorez preia conducerea luptei Partidului Comunist în ilegalitate, care a organizat Frontul Național al Rezistenței și acțiunea de eliberare a țării a poporului francez.

Astăzi Thorez și partidul său sunt în fruntea luptei contra reacțiunii, dela de Gaulle până la socialiștii de dreapta, aservitii imperialismului american.

★

Viața lui Togliatti secretarul general al Partidului Comunist Italian, este viața unui luptător neînfricat, care și-a închinat întreaga sa activitate binelui clasei muncitoare și al poporului italian. Din primii ani ai tinereții, Togliatti a intrat în contact cu cercurile socialiste din Torino unde — în epoca stu-

PALMIRO TOGLIATTI
Secretarul general
al Partidului Comunist Italian

denției sale — se afla centrul celui mai înaintat proletariat italian.

După ce Italia a căzut sub cizma fascismului, Togliatti a înfruntat nu odată moartea, scăpând ca prin minune din mâinile bandelor fasciste. Partidul Comunist Italian a trecut în ilegalitate.

Conducerea Partidului Comunist, Italian a fost preluată de Togliatti. El a purtat sus steagul rezistenței poporului italian împotriva fascismului și a agresunilor imperialiste.

Mai târziu, Togliatti — sub numele de Ercoli — a făcut parte din Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste. A luat parte activă la războiul civil din Spania, scăpând în ultima clipă din Madridul asediat.

După 20 de ani de exil, Togliatti s'a întors în Italia Numele lui se află astăzi pe buzele și în inima tuturor italienilor El conduce acțiunea puternică a Partidului Comunist Italian, pentru promovarea independenței Italiei în fața noulor cotropitori imperialiști, reprezentanți trusturilor americane.

★

Mao-Tse-Dun este conducătorul poporului chinez în lupta sa de eliberare națională.

In fruntea Partidului Comunist Chinez Mao-Tse-Dun este inspiratorul și organizatorul luptei victorioase a armatei populare împotriva clicei reacționare dela conducerea Kuomintangului, împotriva lui Ciang-Kai-Shek și a susținătorilor săi imperialiști americani. In China și Manciuria, neînfricatul conducător al poporului chinez este cunoscut și iubit de milioane și milioane de oameni. Mao-Tse-Dun conducătorul care aplică teoria marxistă leninistă la condițiile specifice ale Chinei, a elaborat principiile de strategie și tactică militară datorită cărora a putut lua naștere și să se desvolte puternica armată populară chineză După trădarea lui Ciang-Kai-Shek, când Kuomintang-ul a dat mâna cu imperialismul, Mao-Tse-Dun a ridicat poporul la luptă, conducând din victorie în victorie armata de eliberare națională.

Mao-Tse-Dun este unul din marii gânditori ai vremurilor noastre. Tezele lui despre „Războiul de lungă durată" au schițat metodele de rezistență față de agresorii japonezi, iar în studiul intitulat „Democrația nouă" se găsesc fixate principiile care au stat la baza organizării puterii de stat în regiunile eliberate de forțele democratice chineze și metodele de luptă ale poporului

MAO-TSE-DUN
Conducătorul Partidului
Comunist Chinez

chinez împotriva armatelor lui Ciang-Kai-Shek și a intervenționiștilor americani.

„Harry Truman are memorie slabă"

Sub acest titlu „Literaturnaia Gazeta", Organul Uniunii Scriitorilor Sovietici, a publicat în numărul său din 19 Noembrie 1947 următorul articol pe care îl reproducem:

Vîaceslav Mihailovici Molotov, în discursul ținut la 6 Nov. 1947, la ședința solemnă închinată celei de-a 30-a aniversări a Marei Revoluții Socialiste din Octombrie și A. I. Vâșinski în discursul ținut la banchetul dat de Asociația Presei Străine din New-York, la 11 Noembrie 1947, au adus la cunoștința ascultătorilor declarația unui cunoscut om de Stat american, publicată în ziarul „New-York Times", din 24 Iunie 1941. Într'un interview dat susnumitei gazete acest om de stat a dat americanilor următorul sfat clinic: „DACA VOM VEDEA CA GERMANIA CAȘTIGA, VA TREBUI SA AJUTAM RUSIA„ IAR DACA VA CAȘTIGA RUSIA, VA TREBUI SA AJUTAM GERMANIA. ȘI IN ACEST CHIP, SA SE DISTRUGA EI INTRE EI, CAT MAI MULTI."

In numărul din 13 Noembrie 1947, ziarul „New-York Times" a amintit că declarația de mai sus a fost făcută de senatorul, azi președinte al Statelor Unite d. Truman în persoană.

Sinceritatea ziarului a avut, printre corespondenții de presă din Washington, efectul unui semnal de alarmă și, chiar în aceeași zi, acestia l-au asaltat pe Ross, secretarul Casei Albe.

Corespondenții l-au întrebat pe Ross: **„Cum a reacționat președintele la citatul reprodus de Vâșinski în ziua de 11 Noembrie?"**

Ross a declarat că, atunci când el i-a vorbit președintelui despre acest citat, acesta a răspuns că a cotrobăit prin memoria sa și nu-și amintește o astfel de declarație.

Vrem să-l ajutăm pe d. Truman. Să nu cotrobăiască în memoria slabă a d-sale ci în colecția ziarului „New-York Times". Iată numărul din 24 Iunie 1941 al acestui ziar.

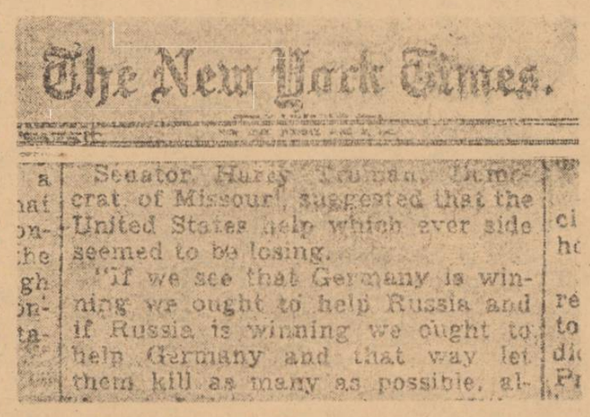
The New York Times.
Senator Harry Truman, Democrat of Missouri, suggested that the United States help which ever side seemed to be losing.
"If we see that Germany is winning we ought to help Russia and if Russia is winning we ought to help Germany and that way let them kill as many as possible, al-

Consultând acest exemplar, d. Ross va putea da corespondenților din Washington un răspuns clar și complect la întrebările lor. Publicăm copia fotografică a fragmentului din ziarul „New-York Times" din 24 Iunie 1941, care cuprinde interviewul dat de Harry Truman. In câteva rânduri introductive, ziarul expune esența „sfatului" dat de Truman: „HARRY TRUMAN, SENATOR DEMOCRAT AL STATULUI MISSOURI, A PROPUS CA STATELE UNITE SA AJUTE PE CEI CARE VOR PIERDE RAZBOIUL, ORICARE AR FI ACESTIA."

Declarația lui Truman lămurește într'o mare măsură impunitatea de care se bucură în U.S.A. ațâțătorii la război, între dușmanii păcii și democrației, provocatorii de tipul lui Bullit, Armore, Brown și Harry Truman președintele de astăzi al Americii există o legătură spirituală și politică. Ațâțătorii la război au toți memorie slabă. Ei încearcă să sperie popoarele democrate ale lumii. Dar frontul democrației și al păcii este mare și de neînfrânt. Va veni și ziua când popoarele lumii vor pune la punct pe ațâțătorii la război mari și mici, — ca și pe toți protectorii lor, care se supun voinței agresive și lacome de câștig ale vârfurilor capitaliste — miliardare și care nu țin seamă de interesele poporului lor

★

Din cele de mai sus se poate vedea cât de justă este arreciera asupra situației internaționale, făcută de Consfătuirea celor nouă Partide Comuniste, ce a avut loc la sfârșitul lunei Septembrie, în Polonia.

In fond declarația din 1941 a senatorului H. Truman și politica de acum a lui H. Truman, președinte al Statelor Unite, doctrina Truman, planul Marshall inclusiv zănaticile declarații ale lui J. Cyrnes, fostul ministru de externe sunt legate de un acelaș fir, țesut din înfrigă, din provocări, din amenințări și șantaj din ațâțare la război

Dar imperialiștii agresivi de azi ar face bine dacă ar trage învățături folositoare din experiența imperialiștilor agresivi de eri, care au sfârșit atât de dezastruos. Ei vor putea convinge că socotelile din birourile capitonate nu se potrivesc și nu se vor potrivi cu cele din arena internațională, unde și popoarele au un cuvânt greu de spus.

Trei aţâţători la război:

Dulles
Churchill
de Gaulle

Le drept vorbind, ar fi greu să se spună ce este în primul rând John Foster Dulles: instigator la război, om de afaceri personagiu politic sau diplomat? Adevărul este că Dulles face — pe picior mare — provocări războinice, afaceri, politică, diplomație și... avocatură. O simpatie deosebită are Dulles pentru marile trusturi germano-americane. Pentru referințe a se adresa la Standard Oil, Chase National Bank, Banca Schröder, I. G. Farbenindustrie și chiar... guvernului Franco.

Prin manevre de culise, Dulles a obținut la Nurnberg achitarea vechiului său prieten dr. Schacht, cu care colaborase la întocmirea faimosului plan Daves care a dus la reînvierea militarismului german ce a deschis calea hitlerismului.

Dulles continuă astăzi — în calitate de sfătuitor apropiat al generalului Marshall — lupta pentru refacerea industriei de război germane și predarea ei în mâinile trusturilor americano-germane.

Recenta călătorie „de inspecție" la Paris a lui Dulles, comisvoiajor al imperialismului transoceanic, a fost un act de grosolană provocare la adresa poporului francez: el a calificat de

JOHN FOSTER DULLES

nefrancez Partidul Comunist care luptă pentru libertatea și independența Franței. In concepția lui Dulles și a confraților săi „francezi" sunt desigur Pétain, Laval, Doriot, de Gaulle, Schuman, Blum și alții ca ei.

Acesta este J. F. Dulles unul dintre cei mai caracteristici reprezentanți ai Americii imperialiste.

★

Un bătrân meșteșugar în combinațiile oculte ale politicei in-

WINSTON CHURCHILL

ternaționale, Churchill și-a epuizat aproape o viață de om apărând cu îndărătnicie interesele clasei sale de afaceriști, capitaliști, de latifundiari, de lorzi. Intreaga lui carieră de „bărbat de stat" se reduce la un politicianism ipocrit și meschin, în folosul lirei și în dauna poporului englez și a popoarelor din cuprinsul imperiului britanic. Și-a început cariera prin acapararea câmpurilor de diamante ale burilor din Africa de Sud. In 1918—19 îl găsim în fruntea coaliției statelor imperialiste, coaliție îndreptată împotriva tinerei republici sovietice. Dar forțele revoluționare din Răsărit i-au răsturnat toate calculele. Churchill se reapede însă repede și devine inițiatorul cordonului sanitar anti-sovietic.

Bătrânul trăgător de sfori din City a salutat și a aplaudat fascismul, ca fiind un apărător sigur împotriva „bolșevismului" întreținând relații amicale cu Mussolini și Franco.

In timpul războiului a făcut tot ce a putut pentru a întârzia formarea celui de al doilea front.

Trântit în alegeri și zvârlit în opoziție pare o clipă dezorientat. Dar nu pierde mare lucru căci laburiștii, fi continuă cu credință politica. Acum campionul intrigilor și al provocărilor de război își încearcă din nou norocul. Cu aceeași vioară bătrână, strunită de astă dată de imperialismul american, Churchill repetă vechiul cântec al primejdiei „bolșevismului". La Fulton, bătrânul demagog a demonstrat cu patos că.., nu rasa germană ci numai cea anglo-saxonă, este singura predestinată să stăpânească lumea. Propovăduind alianțe militare imperialiste, militând pentru crearea unor blocuri antisovietice sub lozinca „Statele Unite ale Europei" Churchill rămâne același vechi, bătrân și înrăit aţâţător la război.

★

Prezența lui de Gaulle în fruntea reacțiunii franceze nu poate surprinde pe cei ce cunosc activitatea din timpul războiului a pretinsului „prim rezistent al Franței". Documentele zdrobi-

CHARLES DE GAULLE

toare scoase la iveală de foștii partizani sunt tot atâtea capete de acuzare la adresa lui de Gaulle, răspunzător pentru moartea a sute de mii de oameni. In timpul luptei împotriva ocupanților naziști, clica gaullistă dela Londra sabota sistematic trimiterea de arme patrioților din rezistență și nu s'a dat în lături nici de a-i denunța Gestapo-ului. Se știe apoi că în timp ce forțele rezistenței din interiorul Franței (F. F. I.) numărau peste 200.000 de luptători sub conducerea Partidului Comunist, „armata" lui de Gaulle n'a avut mai mult de 15.000 de oameni.

Adevărul este că nu dragostea de patrie l-a mânat pe de Gaulle în mijlocul rezistenței ci ambițiile sale napoleoniene.

Pentru realizarea visurilor sale de grandomanie de Gaulle s'a vândut celor care-i puteau fi de folos și s'a arătat gata să vândă și Franța.

La începutul carierei sale politice a oferit-o imperialiștilor britanici susținând cu înfocare proectul lui Churchill de contopire a Franței cu Marea Britanie. Azi, ambițiosul general s'a pus în slujba imperialiștilor dolarului.

Dar perdeaua de fum este prea străvezie. Planurile lui Foster Duller, Vandelberg et Co, de a face din Franța o colonie, se lovesc de rezistența hotărîtă a poporului francez care nu are nevoe de „salvatorul Providențial" — așa cum se prezintă de Gaulle lacheul trusturilor, candidat fără șanse la postul de gauleiter american al Franței.

Pentru libertatea și independența lor
Popoarele luptă cu arma în mână

Grecia

Curajoasele trupe ale armatei democrate grecești dau lumii, sub conducerea legendarului general Markos, un exemplu eroic de luptă populară pentru libertate și independență. Ele împiedică planurile aţâţătorilor la război americani și englezi care vor să subjuge poporul grec și să facă din Grecia un mijloc de presiune și de șantaj îndreptat împotriva noilor democrații.

Alături de vitezele unități ale armatei democrate grecești se află masele largi ale poporului grec. Guvernul trădător din Atena, unealta intervenționiștilor anglo-americani, nu se poate menține la putere decât prin teroare.

Deși prevăzute cu un bogat material de război, deși instruite și încadrate de ofițeri americani, trupele monarho-fasciste se dovedesc neputincioase în fața unităților armatei democrate care sunt sprijinite de întregul popor.

Teritoriul controlat de armata democrată sporește mereu. El cuprinde aproape jumătate din întinderea întregei țări.

Frontul nu are aspectul unei linii neîntrerupte ci a numeroase zone de luptă presărate pe toată întinderea Greciei. Armata democrată luptă cu aceeași vigoare în insule, în Peloponez (partea de Sud a Greciei) în apropierea Atenei (recent au fost semnalate acțiuni ale partizanilor la numai 15 km. depărtare de capitală) în Tessalia în Macedonia, în Tracia, în Rumelia, în Epir.

Ofensivele de sezon anunțate cu surle și trâmbițe de guvernele monarho-fasciste eșuează una după alta. Aceeași soartă a avut-o „ofensiva de iarnă" pe care a ordonat-o acum în urmă Sofulis. Trecând la contraofensivă, armata democrată a spart frontul monarho-fascist în sectorul Ianina și a înaintat 60 de kilometri în trei zile, eliberând un mare număr de localități importante.

Sub dictatura economică a misiunii americane din Atena întregul buget al statului se trece pe cheltuieli militare, în timp ce condițiile de existență ale populației muncitoare se înrăutățesc.

Lupta eroică a poporului grec se bucură de sprijinul și solidaritatea popoarelor democrate care știu că, luptând pentru a izgoni clica fascistă dela guvern și pe intervenționiștii americani și englezi din Grecia, poporul grec luptă pentru a consolida pacea în Balcani și în lume.

Spania

De 11 ani, poporul spaniol luptă împotriva regimului sângeros al lui Franco, adus la putere de Hitler și Mussolini și menținut astăzi de Statele Unite, Anglia și Franța.

In tot acest timp glasul de înflăcărare și luptă al Partidului Comunist Spaniol, nu a încetat nicio zi să se audă dela un capăt la celălalt al Spaniei.

Mișcarea de partizani, demonstrațiile muncitorești, protestele femeilor care cer pâine și dreptate, refuzul țăranilor de a livra produsele, întreaga rezistență a poporului spaniol este inițiată și condusă de Partidul Comunist.

Partizanii spanioli acționează din Asturii până în Galicia. Grupele din Guaderanas luptă alături cu cele din Guelos. In lunile din urmă, mișcarea partizanilor a luat o mai mare amploare. In Andaluzia, Valencia, Abida și Cordova, Sierra Nevada și alte regiuni acționează divizia de partizani, „Eugenio Masson" care a dat puternice lovituri regimului Franco. In timp ce în 1945 au avut loc 350 de acțiuni de partizani, în 1946, 446 de acțiuni, iar în numai șase luni ale anului 1947 s'au înregistrat 428 acțiuni de partizani.

Organizațiile muncitorești dizolvate de Franco se reconstituie în ilegalitate. Ele organizează numeroase greve, în marile centre industriale ale Cataloniei, în Țara Bascilor, Valencia iar greva din Biscaia a avut un mare răsunet internațional. Una din formele de luptă împotriva regimului este și sabotajul în producție. MUNCITORII NU VOR SA PRODUCA PENTRU FRANCO.

In Catalonia, Euzkadi, Galicia, sentimentul național înăbușit cu forța reînvie, militarii și intelectualii antifranchiști se organizează pentru a lovi în regimul Franco.

La chemarea Partidului Comunist Spaniol „mii și mii de patrioți, muncitori, intelectuali și țărani se alătură mișcării partizanilor. Ei iau arma în mână pentru a dobori regimul fascist susținut de imperialismul internațional.

Poporul spaniol cere să se pună capăt sprijinului anglo-american, fără de care Franco nu s'ar putea menține nici 24 de ore la putere.

China

In miezul Asiei, forțele populare chineze duc o luptă înverșunată împotriva armatelor lui Ciang-Kai-Shek și a intervenționiștilor americani, care vor să aservească întreaga Chină monopolurilor americane. Mișcarea de eliberare națională a maselor populare chineze în frunte cu Partidul Comunist Chinez, a luat o amploare formidabilă. Muncitorii și țăranii din teritoriile ocupate încă de Ciang-Kai-Shek, sabotează autoritățile guvernamentale și așteaptă cu nerăbdare ora eliberării. Mișcarea țărănească în plină desfășurare, se transformă în unele locuri în adevărate răscoale la care participă sute de mii de țărani. Studenții chinezi se alătură țăranilor în lupta împotriva dominației imperialiste. In acelaș timp, de pe front ne parvin știri despre izbânzile strălucite ale forțelor armate populare de eliberare. După succesele obținute în campania de vară, când trupele Kuomintangului au pierdut 114 divizii cu un efectiv de aproape 900.000 oameni și o cantitate imensă de tot felul de armament, forțele populare au pornit în Septembrie la o nouă ofensivă. Ea a fost deslănțuită în Sud-Estul Manciuriei, în China de Nord-Est și dealungul căii ferate Mukden-Ciangciun.

Această ofensivă a fost atât de viguroasă iar rezultatele ei atât de fructuoase, încât până și guvernul Kuomintang-ului a fost nevoit să recunoască eșecul trupelor sale. Pierderile pe care le-au suferit armatele guvernamentale în ofensiva de toamnă sunt impresionante. Zeci de divizii au fost nimicite și sute de mii de prizonieri au fost capturați.

Ca rezultat al luptelor încununate cu succes, autoritățile democratice controlează 91 la sută din teritoriul Manciuriei; forțele populare ajungând în apropiere de Mukden, capitala Manciuriei; iar prin ocuparea orașului și nodului de cale ferată Chin Kia Tchang pe calea ferată Hankeu-Peking s'a întărit considerabil poziția forțelor armatei democrate în China de Nord. Numai între 14 Septembrie și 1 Noembrie armata populară a eliberat 358.000 de Km. p. de teritoriu cu peste 26 milioane de locuitori. Circa 200 km. din linia ferată dintre Peking și Hankeu se află sub controlul forțelor populare.

Pe de altă parte, armatele lui Ciang-Kai-Shek din peninsula Shantung au fost complet izolate de restul trupelor după nimicirea a opt brigăzi guvernamentale. Fluviul Iang-ce-Kiang a fost tăiat în nenumărate locuri, iar în regiunile din spatele trupelor Kuomintangului, și-au făcut apariția și luptă forțe populare de eliberare. Față de aceste extraordinare succese, numeroase divizii din armata lui Ciank-Kai Shek au trecut de partea forțelor populare în frunte cu comandanții lor.

Autoritatea mereu crescândă de care se bucură armata populară de eliberare se explică prin aceea că autoritățile democratice rezolvă cu succes problemele ce frământă de mult timp poporul chinez. In regiunile eliberate a fost efectuată reforma agrară împărțindu-se pământ la 60 milioane de țărani. Puterea este concentrată în mâinile poporului, care pe bază de alegeri libere își creează organele sale democratice ce-i garantează drepturile cucerite.

Indonezia

In Sud-Estul Asiei, în Arhipelagul celor 100 de insule Malaeze, se desfășoară, de mai bine de doi ani, războiul colonial deslănțuit de imperialiștii anglo-olandezi pentru înăbușirea mișcării naționale de eliberare a poporului indonezian.

In August 1945, îndată după capitularea Japoniei a luat ființă Republica independentă Indonezia Și tot dela această dată a început războiul colonial, căci Olanda a refuzat să recunoască dreptul la libertate al celor 70 milioane indonezieni care suportaseră timp de trei secole și jumătate jugul stăpânirii olandeze.

Ea vrea să stăpânească și să exploateze mai departe Indonezia, una din regiunile cele mai bogate din lume în ce privește resursele naturale. Uriașele plantații de cauciuc, trestie de zahăr, cafea, orez, piper, chinină, precum și bogatele zăcăminte de fier, bauxită, cupru, mangan, cărbuni ,aur și argint, dar mai ales petrolul indonezian au fost și sunt tot atâtea motive pentruca imperialiștii olandezi, englezi și americani să fie agresivi, în această parte a lumii.

In primele luni ale războiului, principalele orașe ale insulelor olandezii au izbutit să ocupe arhipelagului indonezian: Batavia, Surabaya, Semeran, Bandun în Java și alte localități de pe insula Sumatra. Dar poporul indonezian nu s'a lăsat îngenunchiat, în fața dușmanului, toate partidele politice în frunte cu comuniștii și socialiștii au realizat un front unic de luptă al celor 70 milioane locuitori ai Indoneziei. O armată de 200 mii luptători indonezieni, echipată cu armament capturat dela japonezi înfruntă eroic diviziile olandeze înarmate și instruite de americani și englezi.

Convenția de pace încheiată la Iiggadjatti în Martie 1947 între Olanda și Indonezia nu a fost respectată de agresorii olandezi nici măcar patru zile, iar în Consiliul de securitate Statele Unite și Marea Britanie au făcut totul pentru a zădărnici luarea unei hotăriri care să pună capăt războiului din Indonezia.

In prezent, se dau bătălii crâncene în centrul și în vestul insulei Java, care are o populație de 48 milioane locuitori. Postul de radio indonezian dela Joikakarta declara zilele trecute, „niciun semn de pace nu există în momentul de față în Indonezia, căci Consiliul de Securitate n'a luat nicio măsură împotriva agresorilor olandezi, care nu renunță la planurile lor criminale de a dis truge Republica democrată, Indoneziană".

Poporul indonezian continuă lupta sa eroică. El vrea să trăiască liber într'o republică independentă și democrată.

Vietnam

Printre popoarele coloniale cărora războiul antifascist le-a dat un mare avânt în lupta de eliberare se află și cei 24 milioane indochinezi din îndepărtata Asie. In timpul războiului, atunci când autoritățile franceze din colonii făceau jurământ de credință trădătorului Pétain și dădeau țara pe mâinile militariștilor japonezi, poporul indochinez lupta singur în grelele condiții ale partizanatului împotriva inamicului cotropitor.

După eliberare, poporul indochinez n'a înțeles să schimbe jugul nipon cu robia reînoită a colonialismului francez. Deaceea la sfârșitul anului 1945 a luat ființă Republica liberă democrată VIETNAM „Țara Sudului". Independența Vietnamului nu convenea însă trusturilor franceze interesate în marile plantații de orez, în cauciucul și celelalte numeroase bogății ale Indochinei. Agenții lor din guvernele franceze — M.R.P.-iștii ca și socialiștii de dreapta — au recurs la provocări și apoi la declararea pe față a războiului pentru a înăbuși, în sânge, mișcarea democratică de eliberare indochineză. Numai Partidul Comunist Francez a luat consecvent apărarea luptei de eliberare dusă de Vietnam-ieni având în frunte Partidul Comunist Indochinez și pe conducătorul lui Ho-Chi-Minh.

Pe fronturile din Vietnam colonialiștii francezi înregistrează astăzi mereu înfrângeri. Apărând Republica democrată „poporul Vietnam-ului va lupta, dacă va fi nevoe, 5, 10, și 20 de ani pentru a-și cuceri libertatea" a declarat Ho-Chi-Minh conducătorul milioanelor de indochinezi alăturați frontului anti-imperialist.

TEATRUL DE OPERAȚII DEPE FRONTUL DIN GRECIA. Regiunile însemnate cu pete negre sunt cele ocupate de armata democrată greacă. Spațiile hașurate reprezintă sectorul unde se desfășoară ostilitățile dintre partizani și trupele monarho-fasciste.

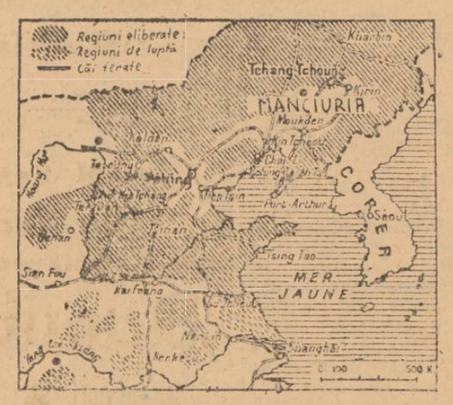

TEATRUL DE LUPTA DIN CHINA ȘI MANCIURIA. Spațiile hașurate reprezintă teritoriile eliberate de armata populară chineză.